

reportaže do nekrologa. Kadšto su to i tumačenja biblijskoga nazivlja. Etimologija mu služi kao polazište za ontološko promišljanje i propovijedi. (Etimološka ontologija.) Tekst je često književno vrijedan. Na način poezije u prozi pisao je čak i neke novinske vijesti.

Autor je često i sâm prisutan u prvo me licu. On promatra svijet i prijatelje, razgovara i putuje s njima. Život je atomiziran u događaje i misli, pa je knjiga nalik golemoj zbirici krhotina, razbijenom zrcalu. U svim se tim mnogobrojnim komadićima prelamaju crte istog lica, prijatelja Isusa Krista.

Josip Sanko RABAR

Msgr. Marijan Oblak, *U ime Oca i Sina i Duha Svetoga prema trećem tisućljeću*, Zadar: Nadbiskupija zadarska, 2000., 167. str.

Knjiga koju predstavljamo, sadrži osam poticajnih autorovih razmišljanja predanih redovnicama tijekom 1999. godine o Presvetom Trojstvu za što kršćanskom vjerom dublji, kršćanskom nadom hrabriji, kršćanskom ljubavlju sadržajniji ulazak u treće tisućljeće. Izrađene su, da ne kažem da su upravo satkane, isključivo Božjom riječi, svetopisamski, što im daje život, uvodi u doživljaj božanskih osoba, otvara dušu Božjem misteriju, što čini da duša čitajući ih čuje tekst, da bude ponekana svojim izvorima, da osjeti ono pravo religiozno, za kojim inače svjesno i podsvjesno sudbonosno sanjarski u svojim religioznim željama teži. Tekst tih razmatranja nije govor umu koji ne prelazi ontološke granice nego onom što svatko o Bogu nosi u svom biću, u svojoj duši i u svom srcu, koje se preko svojih granica pretače u svoj Iskon. To je govor onom sidrištu Boga u nama, onim duhovnim dubinama naših religioznih mora. Trojstvo nije nešto i još nešto o Bogu. Ono je

stvarnost, u kojoj »živimo, mičemo se i jesmo« pa je i bez apologetike moguće govoriti uvjerljivo i pouzdano o toj stvarnosti s plusom naboja prema opravdanim religioznim čuvstvima, tj. onim predjelima našega kršćanskog duha, u kojima se Trojstvo razgara.

Razmišljanja su sastavljena iz pedesetak vrela i vrelića tvoreći dobro smišljenu cjelinu. S piščeva pera koji put sklizne izreka koja međaški dijeli svjetove. Bog ne objavljuje sebe ukoliko jest za se, nego ukoliko jest za nas, ukoliko nam se dariva. To je najdublji razlog zašto nema objave Trojstva u Starom zavjetu. Tek kada nam se je Bog počeo trojstveno darivati, a to je započeto utjelovljenjem, Bog se počinje trojstveno razotkrivati: Zvat će se Sin Svevišnjega.

Djelu je autor s pravom dao naslov u dinamici: *U ime Oca, Sina i Duha Svetoga prema trećem tisućljeću*, tj. prema našoj budućnosti, prema njezinim strahovima i paradoksima. Djelo stavlja na dlan: Trojstvo, sa svim svojim snagama i bogatstvima, bit će s nama u trećem tisućljeću, kao što je bilo i dosada. Budućnost je jednako njegova kao i naša. Time se strahovi i paradoksi budućnosti sami po sebi pretvaraju u duhovne trijumfe i svjetleće istine.

Ukoliko su redovnice s velikih zanimanjem slušale izlaganja prikupljena u knjizi, a ja vjerujem da jesu, dokazuju da smo možda mi redovnici odveć hranjeni gotovim duhovnim sadržajima naših instituta. Knjiga o kojoj je riječ jasno pokazuje kako se u našoj duhovnoj ishrani treba neprestano vraćati na Objavu, da naši institutski sadržaji ne okamene. S tim u stvari želim također reći i našim laicima i svećenicima, da je ova knjiga, iako izrasla i urasla u jednu redovničku zajednicu časnih i poštovanih djevoja, i njima jednake vrijednosti i jednakog razumijevanja.

Rudolf BRAJIČIĆ